

Sygn. akt **II AKa 226/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Chojnowski
Sędziowie:	SA Andrzej Olszewski (spr.) SO del. do SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Andrzeja Paździórki
po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2014 r. sprawy

M. K.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 4 sierpnia 2014 r., sygn. akt III K 129/14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 400 (czterysta) złotych opłaty za drugą instancję.

Sygn. akt II AKa 226/14

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 21 grudnia 2013 r., ok. godz. 2:00 - 3:00, w T., w rejonie ul. (...), (...) i ul. (...), działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia P. B., czterokrotnie ugodził go nożem o długości ostrza co najmniej 7 cm, powodując u pokrzywdzonego ranę kłuto - ciętą okolicy przedniej powierzchni klatki piersiowej w okolicy przedniej powierzchni klatki piersiowej w okolicy linii przymostkowej lewej o wymiarze 2,5 x 0,5 cm, a ponadto podobną ranę kłuto - ciętą mocno krwawiącą w rzucie VIII-IX przestrzeni międzybrowowej w linii środkowo - obojczykowej wymiarów 2,5 x 0,5

cm, jak też ranę mocno krwawiącą o charakterze kluto - ciętej w okolicy lewego podżebrza wymiarów 2,5 x 0,5 cm i ranę kluto - ciętą, której kanał oceniono na długość 7-8 cm bocznej górnej powierzchni uda lewego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję osób trzecich i udzieloną pomoc medyczną, przy czym obrażenia te wywołały u P. B. stan określony jako choroba realnie zagrażająca życiu,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 4 sierpnia 2014 r., M. K. uznano za winnego tego, że w dniu 21 grudnia 2013 r.,

w T., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia P. B., czterokrotnie ugodził go nożem powodując u pokrzywdzonego cztery rany kluto - cięte o powierzchni 2,5 x 0,5 cm każda: ranę klatki piersiowej w VII międzyżebrowo w linii przymostkowej penetrującą do jamy opłucnowej lewej z uszkodzeniem tętnicy międzyżebrowej, krwiakiem opłucnowym i uszkodzeniem lewej kopuły przepony, ranę okolicy VIII-IX międzyżebrowo lewego w linii przymostkowej, ranę podżebrza lewego penetrującą do jamy otrzewnowej z krwotokiem do jamy otrzewnowej i uszkodzeniem lewego płata wątroby i krezki jelita cienkiego oraz ranę bocznej powierzchni uda lewego o kanale nie krótszym niż 7 cm, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na udzieloną pokrzywdzonemu pomoc medyczną, przy czym obrażenia te spowodowały u P. B. chorobę realnie zagrażającą życiu,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to przestępstwo, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i przy zastosowaniu art. 60 § 2 pkt 1 k.k. i 6 pkt 2 k.k., wymierzono mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności, zaliczono okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 25 grudnia 2013 r..

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządził zwrot M. K. bluzy dresowej z kapturem koloru siwego, spodni dresowych, butów sportowych, kurtki czarno-fioletowej, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 245 akt sprawy pod pozycją 1,

a na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. - zwrot P. B. kurtki, koszulki z krótkim rękawem, bluzy z kapturem w paski, czarnych szortów, dżinsów, brązowych butów, trzech skarpet, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 245 akt sprawy pod pozycją 2.

Nadto, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolniono oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego, który zarzucił:

„naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie

- przepisu art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.

polegające na dowolnej jednostronnej ocenie materiału dowodowego z pominięciem okoliczności dla oskarżonego korzystnych i wskutek tego nieuzasadnionego przyjęcia, iż oskarżonemu można przypisać zamiar bezpośredni, to jest zamiar pozbawienia życia pokrzywdzonego P. B., a jego wyjaśnieniom odmówić waloru wiarygodności i spójności, oraz nierozważnie wszystkich okoliczności sprawy, szczególnie niewłaściwie oceniając wyjaśnienia oskarżonego, oraz zeznania pokrzywdzonego i świadków, które uznano za spójne i niezmiennie.

- przepisu art. 424 §1 k.p.k.

- polegające na sporządzeniu wadliwego uzasadnienia wyroku tj. pominięcia wątpliwości nie dających się usunąć i nie rozstrzygnięciu ich na korzyść oskarżonego, pomimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w ocenie Sądu w sposób wyczerpujący i prawidłowy, w szczególności poprzez przyjęcie, iż pomiędzy bójką a ugodzeniem

nożem, pokrzywdzonego przez M. K. była kilkuminutowa przerwa, a tym samym że sprawca zadał ciosy nożem osobie odwróconej i bezbronnej.”

Skarżący zarzucił także: „rażącą niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu kary 5 lat pozbawienia wolności, osoby o dobrej opinii w miejscu zamieszkania, dotychczas nieodbywającej kary pozbawienia wolności, osoby która pojednała się ze sprawcą i wobec którego orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat przekracza - zdaniem obrony - stopień winy, a nadto nie może odegrać właściwej roli wychowawczej.”

Podnosząc takie zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, ewentualnie wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna, i to w stopniu oczywistym.

Sąd Okręgowy przeprowadził pełne postępowanie dowodowe (czego skarżący nie kwestionuje), a następnie, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zgodnie z art. 424 k.p.k., sporządził pisemne uzasadnienie wyroku. W tym uzasadnieniu ocenił **wszystkie** istotne dla rozstrzygnięcia dowody wskazując, które uwzględnił, a których nie uwzględnił, i dlaczego. Choć obrońca, jako jeden z zarzutów obraży prawa procesowego, powołał się na naruszenie art. 424 § 1 k.p.k., to jednak w żadnym momencie swojej apelacji nie wykazał faktycznego naruszenia powołanego przepisu. Takich uchybień nie dostrzegł także Sąd Odwoławczy uznając, że uzasadnienie orzeczenia pozwala prześledzić tok rozumowania sądu rozstrzygającego, ocenić prawidłowość dokonanych ocen, a tym samym ustaleń faktycznych, a także przypisanej oskarżonemu kwalifikacji prawnej popełnionego przez niego przestępstwa. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, uważna analiza pisemnego uzasadnienia wyroku prowadzi do wniosku, iż zostało ono sporządzone w sposób wzorowy.

Zarzuty obrońcy o obrazie art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. (a także opisane przy zarzucie naruszenia art. 424 § 1 k.p.k.) generalnie sprowadzają się do częściowo odmiennej niż to uczynił Sąd Okręgowy oceny niektórych dowodów, a w konsekwencji do błędnego (zdaniem obrońcy) ustalenia, iż były dwa zdarzenia pomiędzy oskarżonym M. K., a P. B., rozdzielone kilkuminutową przerwą czasową.

Sąd Apelacyjny w całości akceptuje ocenę dowodów dokonaną przez sąd I instancji i do niej się odwołuje (vide str. 6-12 uzasadnienia, k. 390 odw. – 393 odw. akt). Jest ona zgodna z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Sąd rozstrzygający bardzo precyzyjnie wskazał, które dowody uznał za niewygodne, a których nie uwzględnił. I wyjaśnił dlaczego je tak ocenił. Apelacja obrońcy stanowi jedynie polemikę z tymi ocenami, skarżący w sposób wybiórczy przedstawia materiał dowodowy uwzględniając tylko to, co mogłoby być korzystne dla oskarżonego. Ale jednocześnie pomija całokształt materiału dowodowego, konsekwentne zeznania pokrzywdzonego P. B., wsparte innymi dowodami i opiniami lekarskimi.

Nie znajdując powodów do zakwestionowania oceny dowodów dokonanej przez sąd rozstrzygający, Sąd Apelacyjny całkowicie zaakceptował ustalenia faktyczne tego sądu. A z nich wynika w sposób oczywisty, że najpierw P. B. pobił oskarżonego, i ten odszedł. Wrócił po kilku minutach i znienacka zaatakował P. B. nożem, od tyłu, gdy ten załatwiał potrzebę fizjologiczną. A zatem oskarżony działał odwetowo, chciał się zemścić za wcześniejsze pobicie. Trzy z czterech ciosów nożem (zadane w klatkę piersiową i brzuch) stanowiły bezpośrednie zagrożenie dla życia P. B.. I słusznie Sąd Okręgowy uznał, że ilość tych ciosów, sposób ich zadania, miejsca w które ugodziły, rodzaj użytego narzędzia i działanie z zaskoczenia, praktycznie uniemożliwiające obronę zaatakowanemu, przesądzają o bezpośrednim zamiarze zabicia P. B. przez M. K.. Dlatego również kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu nie budzi wątpliwości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, całkowicie bezzasadny był także zarzut wymierzenia M. K. rażąco surowej kary. Sąd Okręgowy zastosował nadzwyczajnie jej złagodzenie i orzekł karę znacznie poniżej podstawowego zagrożenia (a więc poniżej 8 lat pozbawienia wolności). Jediną okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonego było jego pojednanie się ze sprawcą. I została ona „doceniona”, a nawet, zdaniem Sądu Apelacyjnego, „przeceniona” przez sąd rozstrzygający. Dalsze złagodzenie kary „kłóciłoby się” nie tylko z okolicznościami zdarzenia (przemyslane działanie

sprawcy z chęci zemsty), ale także ze społecznym poczuciem sprawiedliwości. Dlatego, i w tej części apelacja obrońcy okazała się oczywiście bezzasadna.

Orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu znajduje swoje uzasadnienie w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w związku z § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461.

Natomiast o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (dz. U. z 1983 r., poz. 223 z późniejszymi zmianami).